

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně **M. P.**, nar., bytem x, zastoupené JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, sídlem Wenzigova 1871/5, 120 00 Praha 2 – Nové Město, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2014, č. j. ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2014, č. j. , se zrušuje a věc se žalované vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustavené zástupkyni žalobkyně JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, sídlem Wenzigova 1871/5, 120 00 Praha 2 – Nové Město, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.719,- Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou dne 4. 8. 2014 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2014, č. j. , (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení („soudní přešetření invalidity“). V žalobních bodech uvedla, že je v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu invalidní. Na základě přehodnocení zdravotního stavu žalobkyně žalovaná nejprve v první instanci rozhodla o snížení výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.

K námitkám žalobkyně pak žalovaná rozhodnutím, proti němuž směřuje žaloba v projednávané věci, po opětovném posouzení zdravotního stavu žalobkyně změnila rozhodnutí o snížení výše invalidního důchodu tak, že se snižuje na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. S tímto závěrem žalované žalobkyně nesouhlasí, neboť její zdravotní stav i podle obsahu lékařských zpráv, které předložila, odpovídá invaliditě třetího stupně.

Žalovaná se ve vyjádření k žalobě omezila na návrh, aby zdravotní stav žalobkyně přezkoumala posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí, neboť žalobní body se soustřeďují výlučně do posouzení zdravotního stavu žalobkyně.

Při ústním jednání konaném dne 16. 7. 2015 žalobkyně i žalovaná s odkazem na svá písemná podání zopakovaly dosud vyjádřená stanoviska.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 9. 2010, č. j. , přiznala žalobkyni invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2014, č. j. 925 918 0700, pak snížila výši invalidního důchodu žalobkyně pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Vycházela přitom z posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Beroun (dále jen „OSSZ“) ze dne 2. 6. 2014, podle něhož je žalobkyně nadále invalidní pro invaliditu prvního stupně, neboť v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně poklesla její pracovní schopnost o 35 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně byla označena zraková porucha, která je hodnocena jako středně těžká až silná slabozrakost (podle kapitoly VII., položky 1, písm. c) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). Další onemocnění žalobkyně (stav po ischemické cévní mozkové příhodě a akrospastii pravostranných končetin) považoval posudkový lékař OSSZ za posudkově méně významné.

S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasila, neboť podle lékařské zprávy, kterou předložila spolu s námitkami, odpovídá její zdravotní stav invaliditě třetího stupně. Žalovaná k námitkám žalobkyně proti napadenému rozhodnutí, rozhodnutí vydané v první instanci změnila tak, že se žalobkyni snižuje výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Toto rozhodnutí žalovaná doručila žalobkyni dne 25. 7. 2014. V řízení o námitkách byl znovu posouzen zdravotní stav žalobkyně. Posudkový lékař v posudku o invaliditě pro řízení o námitkách ze dne 8. 7. 2014 dospěl k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je kombinované oční postižení s neurologickým podílem. Ke zhoršování přispívá při delší oční námaze i nystagmus III. stupně a postižení je srovnatelné s těžkou slabozrakostí, a to i s ohledem na psychogenní podíl v potížích žalobkyně, avšak nejde o úplnou nevidomost ani o silnou slabozrakost. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně posudkový lékař stanovil na horní hranici rozmezí 35 % - 40 % (podle kapitoly VII., položky 1, písm. c) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb.), avšak oproti posudku posudkového lékaře OSSZ se zvýšením o 10 % odůvodněným residuální levostrannou hemiparézou s významným postižením funkce především levé ruky. Celkovou procentní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně tedy posudkový lékař v posudku v námitkovém řízení stanovil na 50 %, což odpovídá druhému stupni invalidity.

Krajský soud v Praze po zjištění, že rozhodnutí napadené žalobou je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. s. ř. s., že žalobkyně podala žalobu po vyčerpání řádného opravného prostředku před správním orgánem a žaloba byla podána v otevřené lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., tj. před uplynutím dvou měsíců od oznámení napadeného rozhodnutí žalobkyni, přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 zákona o důchodovém pojištění, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31 zákona o důchodovém pojištění, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo invalidním následkem pracovního úrazu.

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Podle § 26 zákona o důchodovém pojištění se za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než jeden rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než jeden rok.

Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně (§ 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění).

Pracovní schopností se podle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Při určování poklesu pracovní schopnosti se podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, a v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Za zdravotní postižení se podle § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.

Zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen. Obdobně se postupuje, zjistí-li se, že se změnila skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu (§ 56 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění).

Podle § 41 odst. 3 věta první zákona o důchodovém pojištění se při změně stupně invalidity nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení o dávkách důchodového pojištění, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení, a zařizuje výplaty těchto dávek.

Řízení o změně poskytování nebo výše již přiznané dávky důchodového pojištění se podle § 81 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zahajuje na základě písemné žádosti nebo z moci úřední orgánem, který je příslušný k rozhodnutí o této změně, není-li stanoveno jinak.

Proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (§ 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb.) ve věcech důchodového pojištění lze podle § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. jako řádný opravný prostředek podat písemné námitky do třiceti dnů ode dne jeho oznámení účastníku řízení.

Ministerstvo práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

Žalobními body žalobkyně brojí výlučně proti výsledku posouzení svého zdravotního stavu žalovanou. Vytýká jí, že její zdravotní stav posoudila nesprávně, neboť ve skutečnosti odpovídá třetímu stupni invalidity.

Z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, detašovaného pracoviště v Praze, ze dne 24. 3. 2015 soud zjistil, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně bylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované kombinované postižení zraku a neurologické, a to slabozrakost obou očí, která odpovídala těžké slabozrakosti (podle kapitoly VII., položky 1, písm. d) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb.) s procentní mírou poklesu pracovní schopnosti žalobkyně na horní hranici rozmezí 45 % - 60 %, a to vzhledem k závažnosti postižení zrakových funkcí. Příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je rovněž více zdravotních postižení (levostranné hemiparetické postižení následkem ischemické cévní mozkové příhody

a komplikace zdravotního stavu žalobkyně korektopií a kolobomy duhovky v rámci vrozeného postižení), a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně. Z tohoto důvodu posudková komise zvýšila procentní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně o dalších 10 % na celkových 70 %, a to i s ohledem na neurologické postižení. Žalobkyně je schopna výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek.

Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 6 Ads 11/2013).

Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, sp. zn. 9 Ads 253/2014).

Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze to, zda je posudek příslušné posudkové komise úplný a přesvědčivý. Je nezbytné, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží [§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví

procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity)]. Jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle rozhodujícího zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se přitom považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity. Zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k uvedené vyhlášce a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 9 Ads 205/2014).

Žalobkyně nenamítala nesprávnost složení posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (§ 16b odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.) a taková vada se nepodává ani z obsahu spisu. Soud proto přistoupil k posouzení úplnosti a přesvědčivosti posudku posudkové komise. Posudková komise dospěla ke stejnému závěru jako posudková lékařka v řízení o námitkách před žalovanou, pokud jde o rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jež spočívá v očním postižení, které odpovídá těžké slabozrakosti obou očí. Toto zdravotní postižení však hodnotila podle kapitoly VII., položky 1, písm. d) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. (jako těžkou slabozrakost obou očí), zatímco posudkový lékař v řízení o námitkách je hodnotila podle kapitoly VII., položky 1, písm. c) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. (silná slabozrakost obou očí), ač v posudku uvedl, že u žalobkyně o silnou slabozrakost (ani úplnou nevidomost) nejde. Posudková komise rovněž řádně vyložila, z jakých důvodů hodnotila procentní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně na horní hranici stanoveného rozpětí 45 % - 60 %, a proč s přihlédnutím vlivu dalších zdravotních postižení žalobkyně přistoupila ke zvýšení celkové procentní míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně na 70 %.

Z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, kterým soud doplnil dokazování, je zřejmé, že zdravotní stav žalobkyně byl posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace, a to i s přihlédnutím k lékařským zprávám předloženým žalobkyní v námitkovém řízení a v řízení v projednávané věci. Posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí tedy soud hodnotí jako úplný a přesvědčivý.

Závěr žalované v napadeném rozhodnutí o stupni invalidity žalobkyně tedy neodpovídal zjištěné procentní míře poklesu její pracovní schopnosti, neboť při poklesu o nejméně 70 % se jedná o třetí stupeň invalidity (§ 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění). Soud proto postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalované zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že se věc žalovanému vrací k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaná přihlédne k závěru posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 3. 2015 a znovu ve věci rozhodne.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Plně procesně úspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí v řízení žádné náklady nevznikly; žalované se zřetelem k výsledku řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Stát v projednávané věci nemá proti neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení,

které platil (§ 60 odst. 4 s. ř. s.), neboť jde o řízení osvobozené od soudního poplatku a žalovaný je státním orgánem (Šuránek, P. in Jemelka, L., Podhrázký, M., Vetešník, P., Zavřelová, J., Bohadlo, D., Šuránek, P. – Soudní řád správní. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 451 – 452).

Usnesením ze dne 28. 4. 2014, č. j. 43 Ad 61/2014 - 29, soud žalobkyni postupem podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ustavil zástupcem advokátku. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Výše odměny a hotových výdajů za zastupování advokátem činí v projednávané věci celkem 4.719,- Kč (tj. za tři úkony právní služby po 1 000 Kč podle § 7 bod 3 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to převzetí zastoupení, doplnění žaloby o repliku k posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a účast na jednání konaném dne 16. 7. 2015, za tři režijní paušály po 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 819,- Kč). Soud nepřiznal advokátce odměnu za jeden úkon právní služby dle vyúčtování, a to za nahlížení do spisu, neboť podle advokátního tarifu se jedná o započitatelný úkon pouze v trestních věcech.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. července 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová